

Тата, ти си луд, Вилијем Саројан Питам, па шта?

Ако сте дете и желите да добијете одговоре на питања која вас муче, а тичу се живота, али и Бога и анђела, не морате питати маму и тату. Довољно је да пажљиво читате ову посебну књигу и сазнаћете да ли дебеле пурпурно - црне дагње боли ако их откинете од стене, али и шта значи навикавати се на животне неприлике.

Читајући књигу, нисам могла да се отргнем утиску да би бољи назив био „Питам, па шта?“. Десетогодишњи дечак, после разлаза родитеља, кроз свакодневицу живота са оцем, непрестано нешто пита. Иако на сто, уместо столњака, простире новине, дечаку је живот, у кући на плажи, испуњен тркањем до црвене стене, тражењем дагњи за јело и дрва за потпалу, шетњама по киши, играњем лоптом и свим дивним стварима које детињство чине срећним. То што нема довољно новца надокнађује очева велика посвећеност сину. Сваког тренутка они воде разговор о обичним и необичним стварима. Отац га учи да од малих ствари направи богатство, да ужива у укусу уличних кобасица, да у шкољки види лепоту природе, да се забавља, а да никога не повреди. У свакој од очевих изјава осећамо топлину и искреност, као када нас грли неко кога много волимо.

Од свих одговора, највише ми се допало очево објашњење шта је то сазнање - човек мора непрестано да трага, да буде стрпљив, али када стекне сазнање, границе не постоје. Јасно је објаснио сину да је он стекао довољно знања да постане писац, иако, када је био његових година, није знао кога да пита, није умео да пита и није питао. Зато ме збуњује то што сина, који мрзи школу, не подстиче да више учи и да је заволи. Дечак чак не зна како се правилно пишу речи. Отац, благонаклоно и нежно, покушава да му објасни да мало школе неће шкодити. То што у његовом обраћању сину нема нимало љутње и нервозе, већ сваком реченицом сину приређује радост, говори о односу оца и сина који би свако дете пожелело. Животним весељем одишу и слике оца и сина у малом црвеном Форду којим дуго путују у Залив полумесеца, само да би се дечаково детињство обојило лепшим успоменама.

Роман рађа дивне поуке. Сазнала сам да онај који воли, има право и да мрзи, и да је то корисно. И да љубав између родитеља може престати, као и да највећи страх може бити онај да ће љубав, коју имамо, нестати и претворити се у ништавило. Ако сте дете и ако вас стално питају шта ћете бити када порастете, провирите у део књиге где отац подстиче сина да и сам буде писац, настојећи да пробуди у њему свест да треба да остави траг иза себе. Говори му да „писац мора да воли овај свет, зато што све добро долази из љубави“. И да људи стално пишу, јер „човек свакога дана доживи једну причу, то је као нека посланица Богу“. Такође, да у животу има и патње, и бола, и туге, али и радости и весеља. Све то чини мозаик живота. Ако сте, пак, отац или мајка школског детета, треба да се

удубите у свет ове књиге, јер само Ви можете учинити да детињство Вашег детета буде такво да се оно смеје, јер „шта вреди овај живот ако се људи не смеју?“.

Ја сам дете и, баш као што је овај плодни писац некада давно чинио, читам много књига. Лепота књиге буди у мени снагу да и ја, једном у животу, пишем и покушам да оставим добру књигу. Тако ћу, надам се, постати „представник љубави, истине, лепоте, реда и смисла“.